

правъ напредъ си и му ся смѣяли. Горкыйтъ старецъ изблискуванъ отъ мѣсто на мѣсто стигва дѣто сѣдѣли въ театра присѣдѣствующитѣ тамо посланници Спартанци. Тѣ тутакъси ставатъ съ почитаніе и турятъ стареца по между си да сѣдне. Всичкото събрание като вижда това еква отъ най-живы въсхваленія. Сълзы рухнаху тутакъ си отъ очитѣ на стареца, който извикалъ: «Атинейцитѣ знайтѣ що е благопристойно, но Спартанцитѣ го вършатъ.»

Ный смы длѣжни всѣду и всякъдѣ да почитамы старостѣтъ. И ако бы старецъ нѣкой да има нуждѣ отъ нѣщо. Ако е уморенъ или нѣма дѣ да сѣдне, трѣба да побързамы да му дадемъ столъ, и ако нѣма другъ да му поднесемъ свойтъ и да постоимъ правы ный. А въ пѣтѣтъ кога срѣщнемъ старъ чловѣкъ, трѣба да ся стѣписвамы и да му струвамы пакъ и да го поздравявамы благолъпно и съгласно съ възраст-тъ му.

Когато смы на събрание и говори нѣкой старецъ, трѣба да слушамы съ вниманіе и да го непрѣсичамы. Възможно е чловѣкъ на такъвъ възраст въ приказкѣтъ си да бѣде малко и отегчителенъ или и да каже нѣщо не право, и тогазъ еще трѣба да прѣмълчавамы и да жертвувамы спрямо старческый му възраст малкото си честолубіе.

Бѣгай отъ опивательнытъ питія.

Чутовныйтъ Персійскый царь Кыръ, когато былъ момче на дванадесетъ години, отишелъ наедно съ майкѣ си да поживѣйтѣ нѣколко врѣме у дѣдовы му. Дѣдо му былъ Мидійскыйтъ царь Астіагъ. Кыръ былъ либаво и приказливо момче, и дѣдо му скоро го обикналъ и много ся благодарялъ отъ другарството му.

Единъ день на обѣдъ Астіагъ похвалилъ искусството на гиночерпеца си, а Кыръ казалъ на дѣда си, че това искусство не было нѣкоя голѣма работа, че можалъ и той да направи това, ако бы му ся дозволило. И като му дали волѣ, той става, измыва чашѣтъ и тѣй спретно и срѣчно, както виночерпеца, палива и подава на дѣда си.

«Кыре, казалъ дѣдо му, като поелъ чашѣтъ, всичко направи както виночерпеца, искусно и хубаво, едно нѣщо само забрави та не направи.»

«Дѣдо, реклъ Кыръ, не съмъ забравилъ. Азъ знаѣмъ че като виночерпецъ трѣбаше да пийнѣ отъ чашѣтъ коѣто ви подносимъ, но